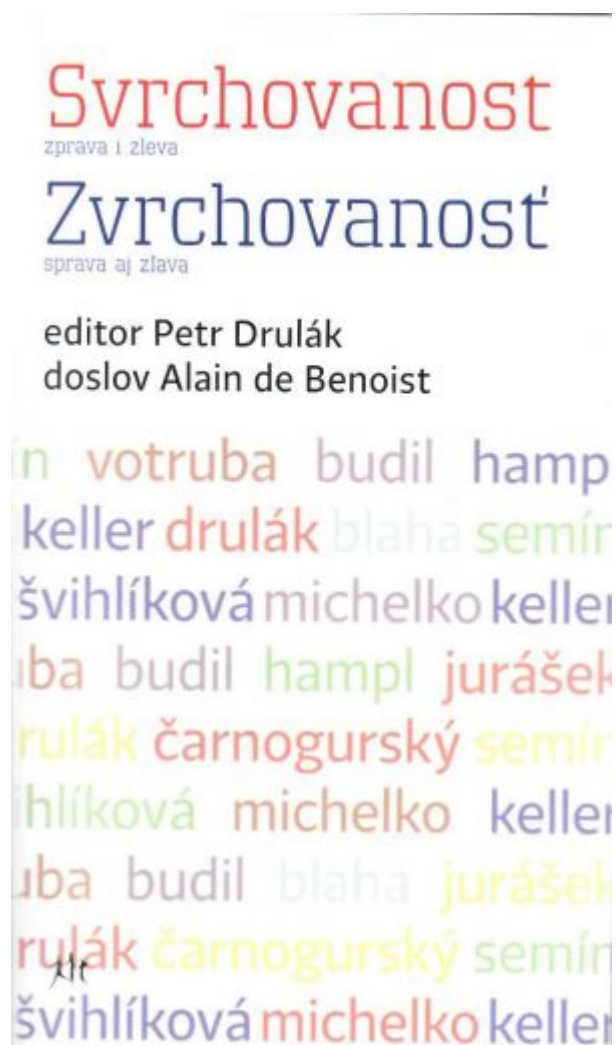

Svrchovanost – zprava i zleva
(2022). Knihu lze objednat v
eshopu **nakladatelství Dauphin**
nebo v online **knihkupectví**
Kosmas.

Autor: Petr Drulák

*K expanzi atlantického liberálního impéria do
střední Evropy*

Po roce 1989 nabývají středoevropské státy suverenitu, symbolickým momentem byl odchod sovětských vojsk ukončený rokem 1991. Národní svrchovanost je velkým cílem roku 1989, píseň, která se stává hymnou sametové revoluce oslavuje právě obnovení suverenity: „*Ted’ když tvá ztracená vláda věcí tvých / Zpět se k tobě navrátí, lide, navrátí.*“ Středoevropané si v roce 1989 přejí jít jinou cestou než doposud, i když příliš nevědí jakou. Ve velké většině si nepředstavují, že by z jednoho impéria přešli k druhému. Nechtějí se zcela vzdát socialismu a obrátit ke kapitalismu a už vůbec nestojí o členství v NATO. Chtějí sami hledat a tvořit. Přesto toto období středoevropské svrchovanosti netrvá dlouho. Během devadesátých let se seznamují s liberálním impériem. Svoji suverenitu opouštějí, když mezi lety 1999 a 2004 vstupují do **NATO** a EU.

Tento vývoj je výsledkem jak objektivních podmínek, tak politického působení. Objektivní podmínky můžeme shrnout do tří faktů. Za prvé středoevropské ekonomiky jsou na pokraji bankrotu a potřebují partnerství s vyspělejším Západem; o totéž usilovaly v osmdesátých letech i komunistické vlády. Za druhé středoevropské státy nejsou strategicky soběstačné, nejsou schopné samy bránit své území, potřebují garance či spojení, opět nejlépe na Západě. Za třetí středoevropské národy žijí po uznání své evropské identity zpochybněné čtyřicetiletým pobytem v sovětském impériu.

Ze všech těchto důvodů je vyjednávací váha Středoevropanů vůči Západu zanedbatelná. Kromě rétoriky nemají žádné silnější páky, hodně toho potřebují a aktiva, která mohou imperiálním investorům nabídnout, mohou sice být zajímavá, ale nikoliv natolik, aby výrazně zmírnila onu asymetrii. Z této asymetrie vychází politické působení – podmínky partnerství diktuje liberální impérium. Nejde o rovnocennou spolupráci, nýbrž o včlenění do impéria, jehož průběh a podmínky stanovuje jednostranně impérium. Nezapomeňme však, že se jedná o liberální impérium, které v podobných případech nesáhá k silovému přinucení. Naopak,

nechává se přemlouvat. Liberální elity působí na nové elity tak, aby pochopily, co se od nich čeká. Musejí prokázat, že jsou připraveny plnit všechny podmínky a trpělivě žádat o přijetí do impéria. Příslušníci elit, kteří to zvládnou, jsou koptováni atlantickou elitou, mohou se dočkat různých odměn i puncu modernosti a evropskosti, ti ostatní jsou marginalizováni či eliminováni.

(Pokračování textu...)